

[Alfred Hansen]

Vi forsøgte at få det med i debatten under ekstraindkaldelsen i september. Det lykkedes ikke for os, og vi fremsatte det så efter folketingsvalget den 23. oktober 1979, så det kommer til behandling senere.

Men allerede før behandlingen af retsforbundets forslag tyder det nu på, at det, alene ved sin tilstedeværelse sammenholdt med den folkelige modstand, som glædeligvis har kunnet registreres den seneste tid, mod indførelse af a-kraft på nuværende tidspunkt, har haft sin virkning over for socialdemokratiet, og det er vi meget tilfredse med.

Vi har ikke i vores forslag taget endelig stilling til, om udarbejdelsen af en sådan alternativ energiplan bør overdrages en særlig instans, som er uafhængig af regeringen og de traditionelle energileverandører, ledende a-kraftforskningscentre, men jeg synes nok, det er værd at pege på, at der er meget, der taler for, at man opretter en sådan instans i form af f. eks. en kommission sammensat af eksperter på områder som alment teknologisk, miljøbeskyttelsemæssigt, energiforsyningsmæssigt, økonomisk, sociologisk osv.

Men jeg ved ikke, om energiministeren kan afsløre i enkeltheder, hvordan og hvem regeringen har tænkt sig skal udarbejde denne plan.

Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at sætte et stort spørgsmål ved det rigtige i, at det er Elsam, der foretager de geologiske undersøgelser med hensyn til opbevaring af radioaktivt affald. Jeg har med interesse læst om en kreds af studerende ved geologisk institut under Århus universitet, som har rettet en kritik i den rapport, som er udkommet, og man siger i denne kommentar fra de studerende ved dette institut om eftersøgningen af egnede deponeringspladser for højaktivt affald fra kernekraftværker, at rapportens forfattere mener, at arbejdet bør overlades til den uvildige instans Danmarks Geologiske Undersøgelser. Jeg vil gerne bede om ministerens kommentar til disse synspunkter fra geologisk institut.

Der er grund til at nære en vis skepsis, for at sige det mildt, med hensyn til, at Elsam selv skal undersøge, kontrollere og godkende, når man har fundet de rigtige salthorste til opbevaring af radioaktivt affald. Det har jo indtil for et års tid siden mest været problemet om opbevaring af affaldet, der har skabt debatten i Danmark, indtil man også

opdagede, bl. a. ved uheldet i Pennsylvania, at der også var driftsrisici inde i billedet. Så vi står altså i dag, i 1980, over for to store problemer, nemlig opbevaring af radioaktivt affald og driftsrisici i forbindelse med reaktorer. Og jeg synes i grunden, det er noget naivt, hvis man tror, at vi i Danmark har løst de problemer, som man ikke har løst i hverken USA, Tyskland eller Sverige, som dog har haft kernekraftværker gennem flere år. Meget symptomatisk for de grupper her i folketinget, som ønsker a-kraft her og nu, hellere i morgen end i overmorgen, var den udtalelse, som fru Annelise Gotfredsen kom med i Radioavisen her i middags, hvor fru Annelise Gotfredsen på spørgsmålet om, hvorvidt man nu også havde sikkerhed for, at der ikke skete noget, svarede: ja, i øjeblikket er der i hvert fald ingen problemer, men selvfølgelig kan vi ikke vide, hvad der er af problemer om 20–30 år. Det er netop sagen, for problemet er jo ikke, om der er nogen, der er blevet dræbt ved reaktoruheld. Problemet er den bestrålingsfare, som ligger i, at radioaktivt affald udslipper, når radioaktiv bestråling berører mennesker, berører de arvelige anlæg, som forplanter sig ned gennem generationer. Det er jo netop problemet. Man prøver ligesom at stille op antal døde i forbindelse med kulkraftværker og antal døde i forbindelse med kernekraftværker, og så siger man: der er jo ikke nogen, der er døde af kernekraftværker. Nej, men vi har jo ikke set konsekvenserne af de bestrålinger, som har fundet sted i større eller mindre omfang. Og jeg vil gerne opfordre fru Annelise Gotfredsen til at revidere sin opfattelse. Man kan ikke vurdere kernekraftuheldene og de konsekvenser, de kan have her og nu. Man skal have så meget fantasi, at man kan forestille sig, hvad der vil ske om 20–30 år. Og så længe vi ikke har sikkerhed for, at der ikke vil kunne finde livsfarlig bestråling sted, som kan have indflydelse på de arvelige anlæg og på de kommende generationer, må man være meget betænkelig ved at vedtage indførelse af kernekraft.

Vi fra retsforbundets side er meget tilfredse med regeringens nuværende holdning. Der er blot det spørgsmål, i hvor høj grad man har nedprioriteret kernekraft. Jeg er meget enig i de synspunkter, som hr. Waldorff fremkom med, at man ikke rigtig ved, i hvor